

8. Apr. 1844

FACTS

Date:

8. Apr. 1844

Page number:

Dagbog B, side 83-86

TRANSCRIPTION

8 April

Et kjedeligt Exempel paa denne Kunstnernes Taushed, hvor de burde tale afgang Generalforsamlingen i Anledning af Thorvaldsens Begravelse. Vi kom sammen oppe i Kunstforeningens Locale, en Committée udvalgte til at gjøre Udkast til et Program, som da skulde forelægges den større Committée i Academiet. Kunstnerne, (hertil fandt man det billigt og rigtigt at henregne Theaterpersonalet), valgte Medailleur Krohn,¹ Malermester Rosent² og Balletmester Bournoville.³ Ordførerne under Forhandlingerne vare foruden de to sidstnævnte Herrer, en Hr From⁴ og Hr Libbert⁵ samt Hr Dalhof,⁶ der meget beskeden sagde: han kaldte sig ikke Kunstner, (ihvorvel han bedre kunde fortjene det Navn end mangfoldige af de Tilstædeværende. •84• De Ord, der bestandig gjentoges vare: ingen Beskedenhed – Kunstnerne stod ham nærmest! og paa den Grund gjorde man saa store Forlangender, at jeg virkelig ærgrede mig derover, dog mere da jeg hørte at Bournoville Dagen derpaa meldte 19 Figuranter fra Theatret som Deeltagere med Kunstnerne i Dagens Festlighed. Holst,⁷ Skuespilleren, har man fortalt mig, skulde have spurgt, om disse ogsaa vare Kunstnere? og da han fik Svaret "ja!" traadte han tilbage – men Kunstnerne sagde intet Ord; de vilde have den Ære at bære ham næsten hele Veien til Kirken og var dog ikke saa delicate, at de satte al Delicatesse til Side mod de Snyltegjæster, der vilde indtræde i deres Rækker, og jog dem ud. Vore Fordringer var sandelig støttede [overstreget: til] meget svagt. Han havde været vor Direktør og Professor, det var det hele; thi Thorvaldsen var en verdenshistorisk Person, hele Nationens Eiendom, og som Kunstner saa stor, at jeg finder det latterligt, [overstreget: at] om vi, der tilfældigviis sysle med Pensel eller Meisel, ville betragte os som staaende ham et Haarsbred nærmere, end ethvert dannet Menneske, der med Kjærlighed har seet paa hans Værker. Haandværkerne, der gjorde en saa væsentlig •85• Tjeneste ved at danne de Rækker, hvorigjennem Toget gik – hvorledes bleve de behandlede? Et Hold af dem skal have baaret; men da jeg kom forrest engang efter at have sluppet Baaren, saa jeg to Mænd i lange Sørgekapper, de gik lige efter Studenterne og [overstreget: umiddelbart] [lige] foran Kunstnerne; jeg spurgte Gertner,⁸ der gik der som Marschal, hvem disse to var, og han svarede: Representanter for Haandværkercorporationerne, hvem man havde sikkret Plads i Kirken – To! – Kunstnerne "der stode den Afdøde nærmere" vilde ogsaa bære Flor om Hatten for ham – jeg har ikke kunnet bekvemme mig dertil. – Dette er min Opfatning af min Stands Opførsel, jeg hører Andre seer den i et andet Lys. – Men jeg kan ikke noksom glæde mig over den Stemning der alligevel var kjendelig i hele Folket ved denne Leilighed; det har [dvs. var] meget elskværdigt at see Fornemme og Ringe saaledes at samles i een Følelse, og Hvormange dreves ikke her af en reen Tro paa den Mands Storhed, hvis Værker de maaskee sjældent havde haft Leilighed at see,

eller fattedes Dannelse til at forstaae. – Nei, Massen af Kunstnere danne en ækel raa Horde, der nødigst skulle lade Ord falde om, at de stode den Mand nær. Hvor langt værdigere opførte Haand- •86• værkerne og de Studerende sig; dog hvad jeg her har anket over var Mislyd, der ingen Magt kunde faa i den store, deilige Harmoni, i den yndige Tone, der gik gjennem Hovedstaden, selv paa en raa Vinterdag. En mageløs Virkning gjorde den sorte, oplyste Kirke, da vi fra Dagslyset traadte derind. Det Indtryk glemmer jeg ligesaa lidt som Thorvaldsens mageløse Hoved med Laurbærkrandsen; som han laae der mindede han om Dante og Tasso, som man seer dem fremstillet. – Beklageligt er det at vore Digtere ikke ved en saadan Begivenhed kunde begeistres til bedre Productioner end dem vi have seet. Molbeks og et af X i Fædrelandet⁹ synes jeg bedst om; især de to sidste Vers af det sidste. Jeg finder Grundtvigs Yttring meget comisk, naar han siger ved at læse disse Digte: men Herre Gud! kan de da ikke lade være at kaste Snavs efter Manden! – –
laften forlader Moder Kallundborg,¹⁰ saa vi kan vente hende her imorgen tidligt med Diligencen. –

¹ F.C. Krohn (1806-1883).

² Malermester Carl Julian Rosent (1812-1869).

³ Balletmester August Bournonville (1805-1879).

⁴ Antagelig maleren H.C. From (1811-1879).

⁵ Antagelig maleren Georg Emil Libert (1820-1908).

⁶ Guldsmed Jørgen Balthasar Dalhoff (1800-1890).

⁷ Skuespiller Wilhelm Conrad Holst (1807-1898).

⁸ Portrætmaler J.V. Gertner (1818-1871).

⁹ De to digte blev bragt i Fædrelandet henh. 28. og 30. marts 1844.

¹⁰ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863), der i perioden opholdt sig hos sine aldrende forældre i Kalundborg.

indsigthed er hos dem tilgængelig, ja næsten modven-
sig. Lad det derfor stilles mere min Stræben at
klare mine egne Tanker, og lad mig ikke liges mig
store ved at indligte dem for Anden: et Skridt.

Hvor Taler er om Kunst kan Ordet: Løspælk
ikke anvendes. Lad en Medbestyrer til Lørdag
hvor også hjemme i Videnskabsens Sære,
i de Kunstens.

8 April

Et kjædeligt Gjemmel paa denne Kunstneres
Tænkning, hvor de kunde tale afgav Generalforesam-
lingen i Anledning af Thorvaldsens Begravelse.
Vi kom sammen ogsaa i Kunstforeningens Locale,
en Committee indvalgte til at gøre Medbest til
et Program, som der skulde forelægges den store
Committee i Akademiet. Kunstnerne, (hvilket fandt
man det billigt og rigtig at hente nye Theaterper-
sonalet), valgte Medailleur Krohn, Malermester
Nesent og Balletmester Bonnaville. Også foretog
under Forhandlingerne var frænde de to sidstnævnte
to flere, en Mr. From og Mr. Lippert samt Mr.
Dalkhof, der meget beskedent sagde: kan kalde sig
ikke Kunstner, (i hvorvel han kunde have fortjent det
Navn end mangfoldige af de Tilstedeværende.

De Ord, der bestandig gjentoges var: ingen Beske-
denhed. Kinstnerne stes ham nærmest! og for
den Grund gjorde man saa store Forlangender,
at de virkelig begynde mig derover, dog mere,
sa de hente at Børnecorviller Dagen derpaa medbragte
19 Figuranter fra Theatret som Deeltagere med
Kinstnerne i Dagens Fiestlighed. Blot, Mus-
spilleren, havde man fortalt mig, skulde have
spillet, om disse ogsaa vare Kinstnere? og da
han fik Høret "ja!" traadte han tilbage - men
Kinstnerne sagde intet Ord; de vilde have den
Ane at bære ham næsten hele Nieu til Kirken
og var dog ikke saa delicate, at de satte al de-
licatesse til side med de Lygltegjæster, der
ville indtræde i deres Høkket, og jeg, den
ind. Vore Fordringer var sandelig stattede
til meget svagt. Man havde været en Gange
for og Professor, det var det hele; thi Thorvald-
sen var en verdenshistorisk Person, hele Nationens
Eiendom, og som Kinstner var stor, at de fandt det
latterligt, at om vi, der til fældigvis sygte med Pen-
sel eller Meisel, vilde betragte os som staaende
ham et Pladsbud nærmere, end ethvert Laant
Menneske, der med Kjærlighed har set paa hans
Værker. Klædsarkiver, der gjorde en saa væsentlig

857
Fjærest ved at dømme de Næsther, hvorjærmere
Toget gik - hvorledes blev de behandledes? Et flødt
af dem skal have været; men da jeg kom forrest
engang efter at have sluppet Baaren, saa jeg to
Mænd; lange S'gtekapper, de gik lige efter Studen-
torer og ~~høved~~ ^{lige} ~~høved~~ fra Kunstnerne; jeg spurgte
fortræder, der gik der som Marschal, hvem disse
to var, og han svarede: Representanter for Plaad
overherogenerationerne, hvor man havde iikkret
Plade: Kirken - To! - Kunstnerne, der stode
den Afside overmere" vilde ogsaa have Flor
om Platten for ham - jeg tænkte: Hvor kimmert begynte
mig det. - Dette er min Opfatning af min
Stands Oppførsel, jeg kender dog ogsaa selv den i et andet
Lig. - Men jeg kan ikke nok som glæde mig over
den Stemmning der alligevel var kjendelig i hele
Folket ved denne Leilighed; det har noget elskværd.
Bijt at see Fornemmer og Jæger saaledes at sam-
les i een Fælles, og Morsmange droves ikke her af
en reen To paa den Mands Stærke, hvis Værd
de maaske ejeldst havde haab Leilighed at see,
eller fattiges Dannelsen til at fastsætte. - Nei,
Massen af Kunstnerne dømme en del Aaar Møde,
der midt i skulde lade sig falde om, at de stode den
Mand nær. Hvor langt vordigere afferte Plaad-

vaerkene og de Andene sig; dog hvad jeg her
har andet over saa Mies Lyd, der ingen Magt
kunde paa i den store, delige Harmoni, i den
gyndige Tone, der gik gennem Hovedstaden,
sede paa en saa Vinterdag. En mageløs Kirk-
ning gjorde den sorte, oplyste Kirke, der i fra
Daglyst traadte derind. Det Andtryk glemmer
jeg ligesaa lidt som Thoroaldsens mageløse Hoved
med Laurbærkransen; som han laa der
minde de han om Dante og Tasso, som man
saa dem fremstillet. — Billedet er vel
at vore Digtere ikke ved en saadan Begivenhed
kunde begeistres til hede Productionen end
den vi have set. Mellem og et af de i Fæ-
det synes jeg bedst om; i saa de to sidste
Vers af det sidste. Jeg finder Grundsætning
Aftryk meget cornisk, naar han siger ved
at lese disse Digte: men Herre Gud! kan de
so ikke lade være at kaste Lraas efter Man-
sen! — —

Daften forlader Meder Kallmøndberg, saa vi
kan vent hende her i nogen Tidligt med Dil-
gensen. —